

HANGİ NECATİGİL?

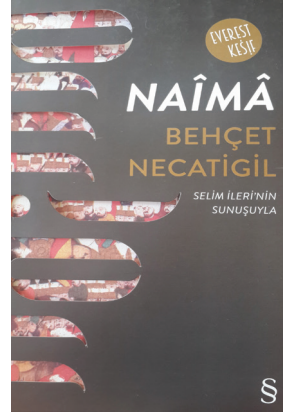
Mehmet AYDIN

1. Giriş

Bazı yazarlar ve şairler, farklı eleştirmen ve edebiyat araştırmacılarınca farklı şekillerde yorumlanmaz, yorumlanamaz, neredeyse hep aynı şekilde değerlendirilir. Ancak böyle bir değerlendirmenin sanatın ve sanatçının tabiatına pek de uygun düştüğü söylenemez. Çünkü sanat eseri farklı bakış açılarıyla farklı şekillerde yorumlanmaya ve değerlendirilmeye uygun çok anlamlı bir yapı sunabilmelidir. Böyle bir yapı sunmadığı hâlde her nasılsa bugüne gelmiş metinler ve böyle metinleri üretenler vardır.

Bazı şairlerse başta Yunus Emre olmak üzere çok farklı şekillerde yorumlanmışlardır. Birçok Yunus ve birçok Yunus yorumu vardır. Yunus'un çoğulluğu Yunus'un metinlerinin çoğulluğuna dayanır. Elbette Yunus'ların çoğulluğunu da yabana atmamak gerekir. Bâkî, Fuzûlî, Karacoğlan¹ bağlamında da benzer şeyler söylenebilir.

Cumhuriyet dönemi Türk edebiyatı içinde de böyle şairler ve yazarlar vardır. Bu genellemeye Necatigil'in de uyduğunu düşünüyorum. Necatigil, farklı şekillerde değerlendirilebilen metinler ürettiğinden gerçek anlamda çoğul okumaya² uygundur.

1 Karacoğlan'ın da tek olmadığı iddiası kolayca gözardı edilemez.

2 Tahsin Yücel'e göre Enis Batur'un başının altından çıkan "çoğul okuma" epeyce sorunlu bir metin

Necatigil'in ürettiği metinlerin çeşitliliği de dikkat çekicidir. Necatigil'in radyo oyunları da yazdığını biliyordum ama onun *Evliyâ Çelebi* adlı bir oyun yazdığından hiç haberim yoktu. Necatigil'le ilgili toplantılarda şairin radyo oyunu yazarlığına fazla temas edilmemiştir. Hatta onun radyo oyunlarından ikisi biyografilerinde de gözükmez.³ Bunu da Necatigil'in çelebilğine yormak mümkündür. Behçet Necatigil'le ilgili YKY'nin Delta Dizisinden çıkan *Bütün Eserleri* (İstanbul 2013) içinde şairin beş radyo oyunu yer almaktadır.

Necatigil'in yeni ortaya çıkan ve yayımlanan radyo oyunları farklı açılardan ele alınabilecek metinlerdir. *Evliya Çelebi* adlı radyo oyununa sunuş yazan Semih Tezcan⁴, şairin oyununun *Evliyâ Çelebi Seyahatnâmesi* ile ilişkisini ele almış, Necatigil'in eserinin *Seyahatnâme*'nin özünü yansıttığını belirtmiştir. Tezcan, radyo oyununun Türk edebiyatı ve Türk tiyatrosu tarihine girmemiş bir sanat dalı olduğunu ve bu sanat dalının ilk önemli temsilcisinin de Behçet Necatigil olduğunu söylemiştir. *Necatigil, Evliya Çelebi adlı 22 haftalık radyo oyunu dizisinde Seyahatname'nin iki, üç ve dördüncü ciltlerinden seçmeler yapmış, beşinci cildin başında diziyi bitirmiş. Nedense birinci cilde, İslâmbollu Evliya Çelebi'nin İstanbul'u anlattığı cilde Behçet Necatigil ilgi göstermemiş, ilk ciltten oyunlaştırma yapmamış.*⁵ Belki *Seyahatnâme* ile Necatigil'in *Evliya Çelebi Seyahatnâmesi* arasındaki bağ daha derinle-

inceleme ve değerlendirme yöntemidir (bk. Tahsin Yücel, "Çoğul Okuma", *Yazının Sınırları*, Adam Yayınları, İstanbul 1982, s. 46-51). Acaba öyle midir? Todorov da *Eleştirinin Eleştirisi* (çevirenler: Mehmet Rifat-Sema Rifat, İş Bankası Yayınları, İstanbul 2011)'nde bir yöntemin kutsanmasını sağlıklı bir yaklaşım olmadığını uzun uzadıya tartışmıştır.

3 Necatigil'in *Naimâ*'sı Selim İleri'nin "Sunuşu"yla 2014 yılının sonlarında, *Evliyâ Çelebi*'si ise Semih Tezcan'ın "Sunuşu"yla 2015 Eylül'ünde Everest Yayınları'na ilk defa basılmıştır. Bu eserlerin yayımı ile ilgili Selim İleri, Naimâ'ya yazdığı sunuşta şunları söyler: "Yenilerde, radyo için iki yetkin çalışması, eseri daha bulunducumuz. Bir akşam oturuyorduk, Ayşe ve Hüseyin Sarısayın *Naimâ* ve *Evliya Çelebi*'den radyo için uyarlamaları söylediler. O yılların gözde programı "Arkası Yarın" için, Necatigil, *Naimâ Tarihi*'nden ve *Evliya Çelebi Seyahatnâmesi*'nden bazı bölümleri radyo oyununa dönüştürmüştü. Bunların kitaplaşması gerektiğini düşündüm. Yıllardır mutlulukla çalıştığım Everest Yayınları'na başvururdum. Necatigil'in metinleri şimdi iki kitap hâlinde yayımlanıyor."

4 bk. Behçet Necatigil, *Evliya Çelebi*, Semih Tezcan'ın Sunuşuyla, Everest Yayınları, İstanbul: 2015.

5 *age.*, s. 9.

mesine araştırılabilir. Selim İleri *Naimâ*'nın Sunuş'unda radyo oyununu, şiire yakın bir edebî tür olarak gördüğünü belirtmiştir. Necatigil'in yeni ortaya çıkan radyo oyunları türler arası bir yaklaşımla da ele alınabilir.

Hilmi Yavuz'un, Selim İleri'nin, Doğan Hızlan'ın, Mehmet Kaplan'ın, Hasan Akay'ın ve Nurullah Çetin'in Necatigil'i aynı Necatigil değeridir.

Burada bir parantez açarak Ali Özgür Özkarcı'nın Necatigil ve şiiriyle ilgili, şairin biyografisinden hareketle çok ilgi çekici birtakım bağlantılar kurduğunu vurgulamak gerekir. Özkarcı'ya göre Necatigil şiirinde geçmiş ve gelenek değil nostalji vardır, gelecek yoktur. Çünkü gelecek ölümdür.⁶

Bu bağlamda Özkarcı, Necatigil şiiriyle *Proust* romanı arasında bağ kurarak Fransız romancının metinlerinde de geçmiş değil nostalji olduğunu vurgular. Elbette hem Necatigil hem de *Proust*'ta nostalji gerçekten vardır. Ama geçmiş de vardır ve söylemeye hacet yok, nostalji ile geçmiş birbiriyle ilişkilidir.

Necatigil daima alçakgönüllü büyük şairdir. Onun önde gözükmeye, öne çıkmaya çalışmayan ve sesini asla yükseltmeyen büyük bir ustadığını da eklemek gerekir. Hem kim önde görünmek ister? Bu sorunun cevabını bir başka usta Nermi Uygur'da bulmak mümkündür: “*Değersizliği gizlemek isteyenler çok kez önde görünmek için yapmadık şaklabanlıklar bırakmazlar.*”⁷

Aslında bunu yıllar yıllar öncesinden Aisopos da söylemiştir:

“*Devenin biri ırmaktan geçiyormuş, aptesi gelmiş, pisleyivermiş. İrmağın suyu da hızlı akıyormuş; deve bir de bakmış ki pisliği önüne geçmiş gidiyor: ‘Bu da ne?’ demiş, daha demin arkamdaydı, şimdi önüme geçmiş!*”

Nice devletler vardır, akıllı uslu adamlar arkada kalır da bakarsınız en kötüler, budalalar öne geçirir; bu masal onların hâline uygundur.”⁸

2. ‘Gelenek’ Olmadan Asla!

Necatigil konusunda, onun üzerine yazarların ortak vurguları vardır. Bunların başında Necatigil'in ürettiği metinlerin gelenekle ilişkisi gelir. Şa-

6 bk. Ali Özgür Özkarcı, “Asla Konuşmayacaksın ya da Terlemeyen Şiir”, *Duvar*, iki aylık edebiyat dergisi, sayı: 16 (Eylül-Ekim 2014), s. 20-25.

7 Nermi Uygur, *Yaşama Felsefesi*, Çağdaş Yayınları, İstanbul 1984, s. 35 [birinci baskı İstanbul 1981].

8 Aisopos, *Masallar Batı Klasikleri*, çeviren: Nurullah Ataç, Millî Eğitim Bakanlığı Yayınları, İstanbul 1989, s. 96-97.

irin gelenekle ilişkisinin aldığı eğitimle bağı vardır. Necatigil hem Doğu ve İslam şiir geleneğini hem de Batı geleneğini anlamaya, özümsemeye ve dönüştürerek kullanmaya çalışmıştır. Ürettiği metinlerde bunun çok sayıda örneği bulunur. Bunlar şairin gelenekçi olduğu anlamına gelmez. Onun şiirinin modern olduğunu belirtmek gerekir.

Şairin gelenekle ilgisinin olmaması, bütünüyle bir varlık sorunu olarak görülebilir. Bir şiirin, bir şairin yalnızca kendisiyle kaim olması elbette düşünülemez.

Necatigil’de şair, gelenek çizgisinde üç temel belirlemeyle şekillenir: Tanıma, anlama, dönüştürme. ‘Tanıma’ şiire yönelen şair için bir arayış evresidir ve eski şairlerin varlığının kendisi için kuracağı şiir dünyasında bir anlamı olacağını fark etmekle başlar. Şair olmak (için) eski şairlerin birikimlerinden haberdar olma, onlara saygı duyma ve vefa gösterme sürecidir. Şair, bu süreci yaşayarak şiir karşısındaki tavrını belirlediği gibi, eski şairlerle kurduğu ilişki sayesinde bir bütünün parçası olur”.⁹

Necatigil’in ürettiği metinleri, şiirleri gelenek olmadan çözümlmek, anlamak, yorumlamak mümkün müdür? Bu çok kolay değilse de geleneği reddederek Necatigil’in şiirlerini çözümlmeye, anlamaya ve yorumlamaya çalışanlar yok değildir.

Bilkent Üniversitesi 27 Mayıs 2005 tarihinde “Asfalt Ovalarda Yürüyen Abdal: Behçet Necatigil Sempozyumu” yapmış ve bu sempozyumun bildirimleri 2010 yılında kitaba dönüşmüştür¹⁰. Bu kitaptaki “Abdal” başlıklı ilk bildiri Sabit Kemal Bayıldırın’ındır.

Bayıldırın, Necatigil’in gelenekten beslenen modernist bir şair olduğunu vurguladıktan sonra onun Osmanlı kaynaklarını “kapıkulu edebiyatı” ve “kapıkulu şiiri” şeklinde adlandırarak alenen tahkir ve tezyif eder: “*Necatigil, kapıkulu şiirinin söz sanatlarından çok sık yararlanır. Ama en çok tevriyeye düşkündür. Çünkü tevriye onun amaçladığı yoğun anlamlı, çok katmanlı şiire büyük imkanlar sağlıyor.*”¹¹

9 Meliha Gökşen Buğra, *Behçet Necatigil Poetikasında Şair*, Bilkent Üniversitesi Ekonomi ve Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Edebiyatı Yüksek Lisans Tezi, Ankara 2007, s. 15. Buğra’nın tezi büyük ölçüde Necatigil’in Bile/Yazdı’ına dayanan bir çalışmadır.

10 Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Merkezi, *Asfalt Ovalarda Yürüyen Abdal: Behçet Necatigil*, Editör: Gökhan Tunç, İş Bankası Yayınları, İstanbul 2010.

11 Sabit Kemal Bayıldırın, “Abdal”, *Asfalt Ovalarda Yürüyen Abdal: Behçet Necatigil*, Editör: Gökhan Tunç, İş Bankası Yayınları, İstanbul 2010, s. 13.

Sabit Kemal Bayıldiran'ın Osmanlı şiiri ve şiir geleneği için başka bağlamlarda “kapıkulu edebiyatı”, “kapıkulu şiiri” demesi görmezlikten gelinebilir ve üzerinde durulmayabilir. Çünkü onun böyle bir hakkı vardır. Ancak burada Bayıldiran'ın meselesi Necatigil şiiridir. Dolayısıyla onun, Necatigil'in kaynağının sahil olmadığını söylemesi en hafif söyleyişle biraz tuhaf kaçmıştır.

Bilkent Üniversitesinin düzenlediği bu sempozyumla ilgili eserde ikinci bildiri Mehmet Kalpaklı'nındır. Bu bildirinin başında Kalpaklı, Osmanlı şiiriyle ilgili ötekileştirme politikasına da temas etmiştir:

Yeni kurulan Cumhuriyet rejiminin ötekileştirme projesinden büyük ölçüde nasibini alan divan edebiyatı, yapay, halktan kopuk, elitist vs. gibi yakıştırmalarla modern Türkiye'nin edebiyat dünyasına yabancılaştırıldı. Böylece gelenekle hemen hemen bağı kalmayan, eski metinleri okuyup anlayamayan, dahası onları reddeden bir edebiyatçılar nesli ve büsbütün yapay bir edebiyat ortamı yaratıldı. Bundan bir ölçüde kurtuluş yıllar sonra geleneksel şiiri (halk ve divan) yeniden keşfeden edebiyatçılar sayesinde oldu. Behçet Necatigil özellikle aldığı Türk dili ve edebiyatı eğitimi ile geleneksel şiiri öğrenme imkânı bulmuştu ve şair Necatigil o dışlanan, yok sayılan edebiyat geleneğinde birtakım yeni imkânlar keşfetti. Modern şiirin Batı'da Hristiyan ve Yunan mitoslarından yararlandığını bilen Necatigil, divan şiirini ve eski kültürü zengin bir şiir hazinesi olarak gördü.¹²

Anlaşılan Kalpaklı'nın “kapıkulu edebiyatı”, “kapıkulu şiiri” yakıştırmalarından haberi olmamıştır. Haberi olsa da hiçbir şey fark etmezdi. Burada esas olan dışlamak, yok saymak ve ötekileştirmektir.

Bile/Yazdı, Behçet Necatigil'in ölümünden çok kısa bir süre önce yayımlanan eserlerinden biridir. Bu ölümsüz eserinde Necatigil, poetikasını biçimlendirmiş, şiiri ile ilgili söylenmesi gerekenleri bazen çok açık, bazen biraz örtük bir biçimde söylemiştir: “*Yazdıklarım kendi büyük değerlerimden, yüzyıllardan bu yana sürüp gelen diri sözcüklerden, deyimlerden, söz ve edebiyat sanatlarından beslensin istedim. Batı eserleri bir yerde bana*

12 Mehmet Kalpaklı, “‘Bir Çağ Günümüze’: Necatigil ve Divan Şiiri”, *Asfalt Ovalarda Yürüyen Abdal: Behçet Necatigil*, Editör: Gökhan Tunç, İş Bankası Yayınları, İstanbul 2010, s. 25. Kalpaklı'nın aynı bildirisini *Victoria R. Holbrook Armağanı*'ı (der. Walter G. Andrews, Özgen Felek, Kanat Yayınları, İstanbul 2006, s. 155-168) içinde de yer almıştır.

*beni vermiyor. Onun bir de benden geçmesi bizim koşullarımızda değişmeler geçirip yeni biçimlere girmesi gerekir.”*¹³

Selim İleri, Necatigil’in “eskiden asla vazgeçmediğini, eskiyi yenide yaşatmak için çalıştığını vurgulamış ve şairin eskiyle yeni arasında bağ kurma çabasının ömür boyu sürdüğünü söylemiştir. ¹⁴

“Solgun Bir Gül Oluyor Dokununca”, Necatigil’in çok okunan şiirlerinden biri. Yapı Kredi Yayınları, şairin, *Kendi Sesinden Şiirler*’ine bu adı koymuş.¹⁵ Burada Necatigil, tarihi belirsiz kayıta beş kitaptan sekiz şiir, *Kareler ve Aklar* kitabından 23 şiir, *Zebra* kitabından 17 şiirini okumuştur. Necatigil, *Kareler ve Aklar* ve *Zebra* kitabından şiirleri 1976 yılında okumuştur. Bunun büsbütün anlamsız bir veri olduğu düşünülemez. Necatigil, kendisini ve kendi şiirini en iyi temsil eden örnekleri okumuştur. Elbette bir şairin yazdıklarının hepsi onu temsil eder. Ama bu şiirler arasında derece farkı yok mudur? Bu şiirleri Necatigil’in sesinden birkaç kez dinledim ve birden onun “Uğrak” şiirine takılıp kaldı kulağım. Sonra “Uğrak” üzerine kuşatıcı ve büsbütün tüketici olmayan bir yorum denemesi yapmaya çalıştım.

3. Uğrak

Necatigil’in “Uğrak” şiirinde hem tekke şiirinden hem de divan şiirinden öğeler yer almaktadır.

*Şunlar ki güvende
Bir uğrağa uğrarlar
Aşk dükkânı anda
Cân ile bâzâr olur.*

*Şunlar ki ellerinde
Ne dînâr, ne yalvar
Kalp akça- -isterler
Bir güzel âzâr olur.*

13 Behçet Necatigil, *Bile/Yazdı Yazılar*, Bütün Eserleri 5, Cem Yayınevi, İstanbul 1983, s. 52. [Birinci baskı, Ada Yayınları, Ocak 1979].

14 Selim İleri, *Kırk İnceliklerin Şairi Behçet Necatigil*, Everest Yayınları, İstanbul 2015, s. 34.

15 Behçet Necatigil, *Solgun Bir Gül Oluyor Dokununca Kendi Sesinden Şiirler*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2013.

*Şunlar ki kuytusunda
Binânın sorulsa
Kim var, ne gördün
Sessizlik mezâr olur.*

*Şunlar ki evvel
Sağlam sallar
Ölü denizlerde
Çerçöp benzer olur.*

Bu şiirle ilgili *Varlık*, 817, Ekim 1975 notu vardır. Ayrıca şair, metni okurken akçeyi akça, mezarı, mezâr olarak okumuş ve bunlar metinde notlanmıştır.

Tasavvuf düşüncesinde dünya bir “uğrak”tır. Uğrak kelimesinin anlamlarından biri “konaklanıp bir süre durulan yer, konak yeri” dir. Uğramak fiilinin ilk anlamı da sözlüklerde “bir yere kısa bir süre gitmek, gidip kısa süre kalmak” şeklinde verilmiştir. Dünya, insanın sürekli kalabileceği bir yer değildir, yalnızca bir ‘uğrak’tır. Uğrak bir yandan da baştan çıkarıcı ve şaşkıncıdır. İnsanların önemli bir kısmı dünyanın şaşkıncılığına çarpılırlar. Uğrak sözünün anlamlarından biri de “cin çarpması”dır. Yani *uğrağa uğramak* ‘çarpılmak’ biçiminde de yorumlanabilir.

‘*Şunlar ki*’ yapısı kalıp olarak bütün dörtlülüklerde tekrarlanmıştır. Bu yapının tekrarlanması yoluyla bütün beyitler arasında şekil bağı, metinlik bağı kurulmuştur. “Şunlar”la ilgili, şunu unutmamak gerek: “Şunlar” kendilerine işaret edilen “birtakım kimseler ve nesnelere”. “Şunlar”ın yeri “onlar”la “bunlar” arasındadır ve geçicidir. İnsanın yeri de “arada” ve geçicidir. “Şunlar” da metnin anahtar kelimelerindedir.

Birinci dörtlülüğün iki mısrası *Niyazi Mısri*’den dönüştürülmüştür. Burada bir metinlerarası ilişkiden söz edilebilir. Mısri’nin beyti “*Bu yolda cânın veren cânân olur (alır mu?) yerine/ Aşk dükkânında anın cân ile bâzâr olur*”¹⁶ şeklindedir. İnsan âşık olunca güvenliğini kaybeder. Aşk dükkânında pazarlık canla olur, âşık canını tehlikeye atar, canını pazarlık konusu yapar.

Aşk yolunda can vermek veya can vermeyi göze almak gerekir. Bu beytin şerhinde Seyyid Muhammed Nûru’l-Arabî şunları söyler: “*Bu yolda cân vermek, ef’âlini fânî kılmak, sonra sıfatlarını sonra vücudunu ifnâ eylemek*

16 *Niyâzi Divânı*, Yeni İlavelerle, İstanbul Maarif Kitabhanesi, İstanbul tsiz, s. 155.

suretiyledir. Bu suretle varlığından fânî olan kimse cânını vermiş olur. Çünkü kendisinde bir şey kalmaz. Sonra ef'âline mukabil ef'âl-i ilâhi, sıfatlarına mukabil sıfat-ı ilâhi, vücuduna mukabil vücud-ı ilâhi gelir."¹⁷

Fazla abarttığım söylenebilir. Ancak bu beyti malzeme olarak kullanan Necatigil'in, onun yorumlarından hiç haberdar olmadığı söylenemez.

İkinci dördlük de çoğul yoruma uygundur. “Şunlar ki ellerinde/ Ne dînâr ne yalvar/ Kalp akça isterler/ Bir güzel âzâr olur.” Dînâr bir para birimi olarak anlamlandırılabilceği gibi iki parça olarak “ne” ile dîn ve âr şeklinde iki parça olarak da yorumlanabilir. Yalvar da bir tür para birimidir. Necatigil'in “yalvar” yoluyla Bâkî'yi selamladığını söylemek mümkündür: “Güzeller mihrîbân olmaz demek yanlışdur ey Bâkî / Olur vallâhi billâhi hemân yalvarı görsünler.” Necatigil'in şiirinde “âzâr” da tevriyeli olarak kullanılmıştır.

Üçüncü dördlük sanki bir cenaze merasiminde “bir binanın kuytusuna” sığınan birtakım insanları anlatmaktadır. Onlar, musallada yatanın biraz sonra suale çekileceğini düşünmektedirler. Üstelik binanın kuytusuna sığınanları da aynı son beklemektedir. İçinde buldukları ortam onların bir kere daha bunun farkına varmalarını sağlar.

Elbette “sağlam sallar” bile “ölü denizlerde” hiçbir işe yaramaz. Üstelik söz konusu olan sal, ölü taşımak için de kullanılır. “Sağlam sallar” ve “ölü denizlerde” iki şekilde yorumlanabilir. Bir kere daha Necatigil şiirinde yol, ne yazık ki ölüme çıkmış ve ölümlle noktalanmıştır.

“Ölüme Yol”, Necatigil'in *Arada* kitabındaki şiirlerden birinin adıdır:

-Hiç halim yok, ayakta duramıyorum.

Dopdolu bir taşıtta sanki bir kadın,

Ama çok yaşlı bir kadın

Sanki yavaşça böyle demiştir.

Ama sağır uğultuda duyulacak gibi değil

Ama herkes havasında, hain, bencil

Bir anda her şey bir yana itilir,

Önce ölüm! Ölüme yer!”¹⁸

17 Seyyid Muhammed Nûru'l-Arabî, *Niyâzi-i Mısrî Divânı Şerhi* (Hüseyin Şemsi Ergünes'in Tenkitli Metni Esas Alınmıştır), Hazırlayanlar: Mustafa Tatçı&İbrahim Özay; H Yayınları, İstanbul 2014, s. 110-111.

18 Behçet Necatigil, *Sevgilerde Bütün Şiirlerinden Seçmeler*, Hürriyet Yayınları, İstanbul 1976, s. 193.

4. Sonuç

Hangi Necatigil? sorusunun tek ve kolay bir cevabı yoktur, birçok cevabı vardır. Necatigil kendisini birçok yerde gayet alçakgönüllü bir biçimde tanıtmış ve hiç böbürlenmemiştir. O Cumhuriyet Dönemi Türk edebiyatının “saklı su”yudur, “evler şairi”dir, “kırık inceliklerin şairi”dir, “asfalt ovalarda yürüyen bir abdal”dır. Bir edebiyat öğretmeni, *Bile/Yazdı*yla büyük bir şiir, şimdilerdeki adıyla, büyük bir yaratıcı yazma hocasıdır, usta bir çevirmendir, radyo oyunu yazarıdır. Necatigil, şahıs zamirlerinin çekimini “sen”le başlatmayı öneren bir sencildir ama asla bencil değildir.

Onu herhangi bir şiir akımının içinde konumlandırmak kolaycılık olur. İkinci Yeni’nin yanı başındadır ama içinde değildir. Ziya Osman Saba’ya ve Asaf Halet Çelebi’ye yakındır. Necatigil, bazı yazılarında ve konuşmalarında Ziya Osman Saba şiiri ile kendi şiiri arasındaki ilişkiye vurgu yapar.

O, ne açık ne de gizli bir sosyalisttir. Necatigil, asla toplumdaki kopuk değil ama toplumcu gerçekçi de değildir. “Aradakilerin”, şuradakilerin, şunların, bunların şairidir. Elbette mistik de değildir. Geleneği dönüştüren ve geleneği yenileye buluşturan bir şairdir ve yaşamıştır... Bu yazının sonuna, “kendi sesinden”, *Hüthüt*’ün sonu yakışır mı dersiniz?

*Süleyman ve Sabâ, hüthüt ve Belkıs
Söyledi sorsaydık, geç git, bunlar- -
Necatigil yok şimdi
Belki bir gün olmuştur.*